

Rusty Rutherford verliet zijn appartement op een maandagochtend, precies een week nadat hij was ontslagen.

De eerste paar dagen nadat ze hem hadden afgedankt, bracht hij achter gesloten gordijnen door, werkte hij zich door zijn voorraad diepvriespizza's heen en wachtte hij tot de telefoon zou gaan. *Substantiële tekortkomingen* stond er in de ontslagbrief. *Ernstig gebrek aan leiderschap. Elementaire, fundamentele fouten.* Het was ongelofelijk. Verdraaiing van de werkelijkheid. Volkomen onterecht. Ze probeerden echt hem alle problemen waar de stad op dat moment mee te maken had in de schoenen te schuiven. Dat was gewoon een vergissing. Domweg, zonder meer. Dus zou het weer worden rechtgezet. Heel snel natuurlijk.

De uren kropen voorbij. Zijn telefoon bleef stil. De inbox van zijn e-mail raakte verstopt met louter spam.

Hij hield het nog een dag vol, klapte toen zijn oude laptop open en zette hem aan. Hij had geen vuurwapen en geen mes. Hij wist niet hoe je je langs een touw uit een helikopter kon laten zakken of hoe je met een parachute uit een vliegtuig moest springen, maar toch, iemand zou ervan lusten. Misschien dat zijn vijanden in het echte leven deze keer aan het langste eind zouden trekken. Maar dat gold niet voor de schurken in de videogames die een collega-programmeur hem had gestuurd. Tot nu toe had hij die games links laten liggen. Hij was bang dat ze te gewelddadig zouden zijn. Zinloos geweld. Maar hij keek er nu anders tegenaan. Hij kende geen genade meer. Tenzij...

Zijn telefoon bleef stil.

Vierentwintig uur later had hij een hele reeks *high scores* bij elkaar gespeeld en was hij lichtelijk uitgedroogd, maar voor het overige was er niets veranderd. Hij klapte zijn computer dicht en zakte onderuit op de bank. Daar bleef hij het grootste deel van de dag hangen, terwijl hij weinig enthousiast zo nu en dan een nieuwe blu-ray keek, van een stapel waarvan hij niet eens wist wanneer hij die had gekocht. In stilte smeekte hij de goden hem weer naar zijn werk te laten gaan. Hij bezwoer hun dat alles anders zou worden. Hij zou zich meegaander opstellen. Geduldiger, diplomatiek. Zelfs

empathisch. Hij zou iedereen op kantoor op donuts trakteren. Twee keer per maand. Drie keer, als het zo moest zijn...

Zijn telefoon bleef stil.

Hij dronk zelden, maar wat viel er anders nog te doen? Bij het zien van de titelrol van de zoveelste video had hij er genoeg van. Hij ging naar de keuken en haalde een nog volle fles Jim Beam achter uit een van de kastjes. Hij keerde terug naar de woonkamer en legde een oude lp vol krassen van Elmore James op de draaitafel.

Uiteindelijk verloor hij alle besef van tijd en viel hij languit op de vloer in slaap. Toen hij weer wakker werd, voelde het alsof zijn hoofd vol keien zat, die heen en weer rolden en tegen elkaar aan schuurden alsof ze probeerden zich door zijn schedel een weg naar buiten te banen. Hij dacht dat de pijn nooit meer zou ophouden, maar nadat de kater was weggeëbd, ervoer hij iets nieuws. Opstandigheid. Per slot van rekening was hij onschuldig. Niets van wat was fout gegaan, was zijn schuld. Dat was verdomd zeker. Hij was degene die het had zien aankomen. Hij had zijn baas ervoor gewaarschuwd. Keer op keer. In het openbaar en onder vier ogen. Ze hadden hem genegeerd. Keer op keer. En dus besloot Rutherford na zeven dagen vrijwillige eenzame opsluiting, dat het tijd was om zijn gezicht te laten zien. Het werd tijd om zijn kant van het verhaal te vertellen, aan wie het maar wilde horen.

Hij ging onder de douche en haalde schone kleren uit de kast. Een chino en een polo. Splinternieuw. Gedekte kleuren, voorzien van een logo, om te laten zien dat het hem menens was. Hij zocht zijn schoenen op in de twee hoeken van de hal waar ze waren terechtgekomen toen hij ze had uitgeschopt, griste zijn sleutels en zijn zonnebril van het boekenkastje bij de deur, nam in het trapenhuis de lift naar de begane grond, zonder medepassagiers. Hij liep door de hal, duwde zich door de zware draaideur naar buiten en bleef op het trottoir staan. Het was halverwege de ochtend en de hitte van de zon voelde aan als een gloeiende oven. Het zweet stond op zijn voorhoofd en zijn oksels voelden klam. Even raakte hij bijna in paniek. Mensen die schuldig zijn, zweten. Dat had hij ergens gelezen, en als er iets was wat hij koste wat het kost wilde vermijden, was het de indruk wekken dat hij schuldig was. Hij keek om zich heen, ervan overtuigd dat iedereen hem stond aan te gapen, en dwong zichzelf in beweging te komen. Hij had het

gevoel dat hij niet méér zou opvallen als hij naakt over straat zou lopen, maar in werkelijkheid hadden de meeste mensen die hij tegenkwam hem niet eens in de gaten. In feite waren er maar twee die enige aandacht aan hem besteedden.

Op het moment dat Rusty Rutherford zijn appartement verliet, pleegde Jack Reacher een inbraak in een bar. Hij was in Nashville, honderdtwintig kilometer ten noordoosten van het slaperige stadje waar Rutherford woonde, en zocht een oplossing voor een probleem. Het was in hoofdzaak een praktisch probleem, een kwestie van natuurkunde en biologie. Heel in het bijzonder ging het erom hoe je een man aan een plafond kunt laten bungelen zonder al te veel permanente schade aan te richten. Aan het plafond welteverstaan. Om de man bekommerde hij zich minder.

Dat plafond was het plafond van een bar en de bar was van de man die al op zondagavond de plechtige belofte had verbroken die hem op zaterdagavond door Reacher was afgedwongen toen die er voor het eerst binnenstapte. Zaterdagavond laat. Het was al bijna zondag want het liep tegen middernacht toen hij in de stad arriveerde. Zijn reis was niet van een leien dakje gegaan. De eerste bus waarin hij zat, vloog in brand en de bus die de gestrande passagiers had opgepikt, was vast komen te zitten onder een laag viaduct toen de chauffeur met nog dik dertig kilometer te gaan een verkeerde afslag had genomen. Reacher was stijf geworden van de lange zit en toen hij eindelijk bij het Greyhound-busstation uitstapte, liep hij naar de zijkant waar de rokershoek was en deed daar vijf minuten rek- en strekoefeningen om de stijfheid uit zijn spieren en gewrichten te verjagen. Hij stond half verborgen in de schaduwen en keek naar de andere passagiers die in de weer waren met hun telefoon en bagage en zich toen geleidelijk verspreidden.

Reacher bleef nog een tijdje staan. Hij had geen haast. Hij was later in Nashville gearriveerd dan zijn bedoeling was geweest, maar dat vormde geen probleem. Hij had geen afspraken. Hij hoefde nergens heen. Niemand wachtte op hem, niemand zou zich zorgen maken of kwaad worden. Hij was van plan een plekje te zoeken voor de nacht, een *diner* om iets te eten en een bar om naar goede muziek te luisteren. Dat kon allemaal nog. Misschien zou hij iets aan de volgorde moeten doen, misschien zou hij een en

ander moeten combineren, maar het zou wel goed komen. Bovendien leverde het je bij sommige hotels, het soort waaraan Reacher de voorkeur gaf, zelfs een voordeeltje op als je laat op de avond kwam. Vooral als je contant betaalde, iets wat Reacher altijd deed.

Eerst maar muziek, dacht Reacher. Hij wist dat er in Nashville etablissementen genoeg waren waar van livemuziek te genieten viel, maar hij was op zoek naar iets speciaals. Iets doorleefds. Iets met een verleden. Een bar waar Blind Blake destijds nog gespeeld kon hebben. Of misschien zelfs Howlin' Wolf. In ieder geval geen nieuwe tent, geen yuppentent, geen opgedirkte toestand. De vraag was, hoe vind je zoiets? Het licht brandde nog in het busstation. Een handjevol mensen werkte er nog, of wachtte er, of hield zichzelf er van de straat. Ongetwijfeld kwam een aantal uit de buurt. Misschien wel allemaal. Reacher had hun om advies kunnen vragen, maar hij ging niet naar binnen. Hij gaf er de voorkeur aan op zijn intuïtie af te gaan. Steden hadden voor hem geen geheimen. Hij kon de vorm en de lijnen ervan lezen zoals een zeeman de golven kan lezen. Hij voelde dat hij naar het noorden moest, dus stak hij een groot, driehoekig kruispunt over en liep een braakliggend terrein vol rommel op. De zware geur van sigaretten en diesel liet hij achter zich en zijn schaduw werd langer naarmate hij verder van het station verwijderd was. Diezelfde schaduw leidde hem naar een reeks smalle, parallel lopende straten met eenvormige bakstenen bebouwing die vuil en beroet was. Een industriewijk, maar verwaarloosd en vervallen. Reacher had geen idee welke bedrijvigheid Nashville vroeger welvarend had gemaakt, maar wat er ook was gemaakt, verkocht of opgeslagen, het was allemaal hier gebeurd. Dat was duidelijk. En het was net zo duidelijk dat het nu niet meer gebeurde. Alleen de bebouwing stond er nog. En ook dat zou niet zo lang meer duren, dacht Reacher, tenzij er genoeg geld kwam om de boel te renoveren en daarmee werd voorkomen dat de boel instortte.

Reacher stapte van het hobbelige trottoir en liep midden op straat verder. Nog een paar zijstraten verder, hooguit drie. Als hij dan niets had gevonden zou hij zijn koers naar rechts verleggen, in de richting van de rivier. Hij kwam langs een bedrijfje dat tweedehands autobanden verkocht, daarna langs een pakhuis waarin een liefdadigheidsinstelling afgedankt meubilair opsloeg. Toen hij het

kruispunt bij de volgende zijstraat overstak, hoorde hij de zware dreun van een basgitaar en het geroffel van drums.

Het geluid kwam uit een pand in het midden van het blok. Het zag er niet aanlokkelijk uit. Geen ramen, geen uithangbord of neonreclame. Alleen een dunne strook geel licht onder de houten deur. Reacher hield niet van ruimtes die vermoedelijk weinig uitgangen hadden en was geneigd om door te lopen, maar toen hij ter hoogte van de deur was, ging die open. Twee mannen van achter in de twintig, beiden in een mouwloos hemd en versierd met smake-loze tattoos, kwamen zwalkend naar buiten. Reacher stapte opzij om ze te ontwijken. Op hetzelfde moment begon binnen een gitaar te janken. Reacher bleef staan. Een prima riff. Hij zwol aan, nam een hoge vlucht en, net op het moment dat er een eind aan zou komen en de riff na een laatste noot zou stilvallen, pakte de stem van een vrouw de draad op met een klagelijk wanhopig, gepijnigd timbre, gevoed door een amper voorstelbaar verdriet. Reacher kon de verleiding niet weerstaan en stapte over de drempel.

Binnen hing een walm van bier en zweet. De ruimte was van voor- tot achtergevel minder diep dan hij had verwacht, maar wel veel breder. Het waren eigenlijk twee ruimtes met een soort neutrale zone in het midden. Rechts was de ruimte voor muzik-liefhebbers. Daarvan waren er enkele tientallen die dansten of zaten, of ongeveer een beetje van allebei deden. Achter hen was het podium, over de hele breedte van de zijwand. Het was laag, een constructie van bierkratten waarop plaatwerk was vastgespijkerd. Aan weerszijden stond een bescheiden toren met luidsprekers en onder het plafond hing een aantal lichtspots aan metalen buizen. De zangeres stond vooraan in het midden op het podium. Ze leek Reacher erg klein, hooguit een meter vijftig, en broodmager. Haar blonde, kortgeknipte haar glansde zo onnatuurlijk dat Reacher zich afvroeg of het een pruik was. De gitarist stond links van haar, het dichtst bij de deur, en de bassist rechts. Beiden hadden een woeste krullenbol en hoge scherpe jukbeenderen. Ze leken zoveel op elkaar dat ze een tweeling zouden kunnen zijn, of op zijn minst broers. De drummer zat achter op het podium, maar daar kwam zo weinig licht dat Reacher nog net kon zien dat het een vrouw was, meer niet.

Links was de ruimte waar werd gedronken. Er stonden zes ron-

de tafels, elk met vier stoelen, en tegenover het podium was een bar met vier krukken. De bar was uitgerust met het gebruikelijke arsenaal aan bierpompen, wijnkoelers en drankdispensers. In de spiegelwand achter de bar zat een stervormige breuk, waarschijnlijk veroorzaakt door een fles die ertegenaan was gegooid, dacht Reacher. Het had wel iets. Het gaf de zaak karakter. Maar net niet genoeg om goed te maken wat er in wezen aan de kroeg mankeerde. Namelijk het plafond voor de bar. Daar hingen tientallen beha's. Misschien wel een paar honderd. Beha's in allerlei modellen, kleuren en maten. Reacher wilde niet weten hoe ze daar gekomen waren. Hij vond het ranzig. Overbodig. Bovendien onpraktisch, want iedereen met een zekere lengte zou zich een weg moeten banen tussen al die beha's door, of er gebukt onderdoor moeten lopen om bij de bar te komen. Reacher wachtte tot de band een laatste nummer had gespeeld en draaide zich toen om naar de bar om een kruk te bemachtigen. Hij was de enige klant aan die kant van de kroeg en hij kon uit de lege blik van de barman niet opmaken of dat een situatie was waar de man gelukkig mee was of niet.

'Koffie,' zei Reacher, toen de barman hem eindelijk een blik waardig keurde. 'Zwart.'

'Ik heb geen koffie,' antwoordde de barman.

'Oké, dan een cheeseburger. Frieten. Geen sla. Geen augurk. En een cola.'

'Ik heb geen cheeseburgers.'

'Wat heb je dan wel te eten?'

'Ik heb geen eten.'

'Waar kan ik hier in de buurt iets eten?'

De barman haalde zijn schouders op. 'Ik woon hier niet in de buurt.'

Reacher stelde zich vooralsnog tevreden met een cola en keerde zich om naar het podium. Hij hoopte dat er nog een tweede band zou optreden, maar er viel geen enkele activiteit te bekennen. De helft van het publiek was de ruimte overgestoken en hing nu rond bij de tafels. De rest was de kroeg al uit. Als er toch geen muziek meer kwam en zonder hoop op iets te eten leek het Reacher geen slecht idee om zijn cola op te drinken en ook maar weg te gaan.

Eenmaal buiten vervolgde hij de route die hij had genomen voordat hij zich had laten verleiden de bar binnen te gaan, maar

toen hij bij de steeg naast de kroeg kwam, hoorde hij geschuifel achter zich. Hij draaide zich om en botste bijna tegen de gitarist van de band waarnaar hij net had staan luisteren. De man deed een stap achteruit, de ogen angstig opengesperd, en hield de gitaarkoffer als een schild voor zich. De zangeres botste bijna van achteren tegen hem aan. Reacher stak verontschuldigend zijn handen op. Hij was zich maar al te goed bewust van wat zijn uiterlijk bij mensen teweeg kon brengen. Hij was een meter zesennegentig en hij woog honderdtien kilo. Zijn haar was een onverzorgde warboel. Hij was ongeschoren. Het was voorgekomen dat kinderen gillend voor hem op de vlucht sloegen.

‘Sorry, jongens.’ Reacher probeerde geruststellend te glimlachen. ‘Het was niet mijn bedoeling jullie te laten schrikken.’

De gitarist liet de gitaarkoffer zakken, maar bleef staan waar hij stond.

‘Dat was een geweldig optreden trouwens,’ zei Reacher. ‘Wanneer spelen jullie weer?’

‘Bedankt.’ De gitarist verroerde nog steeds geen vin. ‘Binnenkort, hoop ik.’

‘Hier?’

‘Uitgesloten.’

‘Hoezo? Slecht publiek?’

‘Nee, slechte baas.’

‘Wacht.’ De zangeres keek Reacher wantrouwig aan. ‘Waarom ben jij hier? Werk jij voor hem?’

‘Ik werk voor niemand,’ zei Reacher. ‘Maar waarom is die baas zo slecht? Wat is het probleem?’

De zangeres aarzelde, stak toen een vinger omhoog en daarna een tweede. ‘Hij wilde niet betalen en hij heeft ons bestolen. Hij jatte een gitaar.’

‘Een gitaar van mij,’ zei de gitarist. ‘Mijn beste reserve.’

‘Echt?’ Reacher deed een stap achteruit. ‘Dat lijkt me geen goede manier om een zaak te runnen. Daar moet meer achter zitten.’

‘Zoals wat?’ De zangeres keek de gitarist aan.

‘Zoals niks,’ zei die. ‘We waren klaar met onze set. We pakten de boel in en vroegen om ons geld. Dat weigerde hij te geven.’

‘Ik snap het niet.’ Reacher dacht na. ‘Zo’n tent als deze trekt mensen met muziek, niet met de aankleding. Dat is een ding dat

zeker is. Voor muziek heb je een band nodig. En hoe krijg je een band om voor je te spelen als je die niet betaalt? Op die manier snij je jezelf in de vingers. Jullie hebben vast iets gedaan wat hem niet zinde.'

'Jij snapt de muziekwereld niet.' De gitarist schudde zijn hoofd.

'Leg eens uit.'

'Waarom?'

'Waarom? Omdat ik het je vraag. Ik wil graag dingen weten. Kennis vergaren is een deugd.'

De gitarist zette de koffer op de grond. 'Wat valt er uit te leggen? Dit soort dingen gebeurt aan de lopende band. Daar valt niks aan te doen.'

'Is er niemand die jullie kan helpen om de boel weer recht te trekken? Jullie manager? Een agent? Hebben mensen in de muziek dat soort lui niet?'

De gitarist schudde zijn hoofd. 'Als je succes hebt misschien, maar wij niet.'

'Nog niet,' zei de zangeres.

'De politie dan?'

'Nee.' De zangeres streek met haar hand over de zak van haar jasje. 'Geen politie.'

'Die kunnen we er niet bij halen,' zei de gitarist. 'Dan weet iedereen meteen dat we voor moeilijkheden zorgen en worden we door niemand meer geboekt.'

'Wat heb je aan boekingen als je niet wordt betaald?'

'Het punt is dat we dan spelen. Dan horen mensen ons.' De zangeres tikte tegen haar slaap. 'Ze kunnen je niet ontdekken als niemand je hoort spelen.'

'Het zal wel,' zei Reacher. Hij dacht opnieuw even na. 'Eerlijk gezegd vind ik dat jullie er toch eens bij stil moeten staan welke boodschap je op die manier overbrengt.'

'Welke boodschap?' De gitarist leunde met zijn schouder tegen de muur. 'Opzitten en pootjes geven, meer kunnen we niet doen.'

'En op die manier gaan we het maken,' zei de zangeres. 'Uiteindelijk.'

Reacher zei niets.

'Hoezo? Denk jij dat we het niet goed doen?'

'Misschien praat ik voor mijn beurt.' Reacher keek hen aan.

‘Maar het lijkt me dat jullie de clubeigenaren hiermee het groene licht geven om jullie te bestellen, een signaal dat jullie het best vinden om voor niets te spelen.’

‘Dat is belachelijk,’ zei de zangeres. ‘Ik vind het vreselijk dat we niet betaald krijgen. Dat is waardeloos.’

‘Hebben jullie dat duidelijk gemaakt?’

‘Natuurlijk.’ De gitarist rechte zijn rug. ‘Ik stond erop dat hij ons zou betalen. Hij deed net of hij dat van plan was en nam me mee naar zijn kantoor. Maar daar stond al iemand op ons te wachten. De uitsmijter. Een kolos van een kerel. Ze hadden dat vast allemaal van tevoren bedacht, want ze zeiden niets. Ze lieten er geen gras over groeien. De uitsmijter greep opeens mijn hand. Mijn linker.’ Voor alle duidelijkheid hield hij zijn linkerhand omhoog. ‘Hij greep hem vast en drukte hem op het bureau, op een plat stuk ijzer, vol putten en vlekken. Maar goed, hij hield mijn hand daar terwijl de baas om zijn bureau liep, de bovenste lade opentrok en er een hamer uit haalde. Met de klauw spreidde hij mijn vingers, en toen zei hij dat ik mocht kiezen. We konden het geld krijgen, dan zou hij mijn vingers een voor een kapotslaan. Maar ik mocht ook vertrekken, ongedeerd, zonder geld.’

Reacher was zich bewust van een stem in zijn hoofd die hem opdroeg zich om te keren en weg te lopen. Maar hij had gehoord hoe de gitarist een gitaar kon laten janken. Hij herinnerde zich dat hij naar die vingers had gekeken toen de man op het podium stond. Ze konden alles wat Reachers vingers niet konden. Ze waren snel en slank en dansten over de snaren. Hij zag voor zich hoe de uitsmijter de hand van de man vastpakte en de baas met de hamer tekeerging. Reacher bleef staan waar hij stond.

‘Als jullie dat willen, kan ik wel weer naar binnen gaan,’ zei hij. ‘Dan zal ik de baas ervan overtuigen dat hij een verkeerde kijk op deze kwestie heeft. Misschien wil hij dan nog wel anders gaan denken over het honorarium van vanavond.’

‘Denk je dat je hem zover kunt krijgen?’ De zangeres leek niet overtuigd.

‘Ze hebben vaak genoeg gezegd dat ik heel overtuigend kan zijn.’

‘Je zou ook een pak slaag kunnen krijgen.’

‘Iemand anders misschien. Ik niet.’

‘Hij heeft een hamer.’ De gitarist stond te schuifelen met zijn voeten.

‘Ik betwijfel of die hamer een rol zal gaan spelen. En zelfs als hij tevoorschijn komt, is dat geen probleem. Dus zal ik het maar proberen? Jullie hebben niets te verliezen.’

‘Ik weet het niet. Ik...’ hakkelde de gitarist.

‘Dank je,’ onderbrak de zangeres hem. ‘We zijn blij met alle hulp die we krijgen. Wees alleen wel voorzichtig.’

‘Dat ben ik altijd,’ zei Reacher. ‘Vertel eens, hoe zit dat met die gitaar? Je beste reservegitaar. Heeft die kerel hem echt gestolen?’

‘De uitsmijter,’ zei de gitarist. ‘Min of meer. Hij liep achter me aan het kantoor uit, graaide hem uit mijn handen en smeed hem de keldertrap af. Hij keek me heel vreemd aan, alsof hij me uitdaagde om hem weer op te halen.’

‘Heb je hem daar laten liggen?’

De gitarist wendde zijn blik af.

‘Je hoeft je niet schuldig te voelen. Je hebt precies gedaan wat je moest doen.’ Reacher dacht even na. ‘Was hij veel geld waard?’

‘Duizend dollar.’ De gitarist haalde zijn schouders op. ‘Dat is veel geld voor mij.’

‘En die baas, die met de hamer, hoe heet die?’

‘Lockhart. Derek Lockhart.’

‘Hoeveel hadden jullie afgesproken voor het optreden?’

‘Tweehonderd dollar.’

‘Oké. Werken er nog meer mensen behalve de baas, de uitsmijter en de barman?’

‘Nee, niemand.’

‘Jawel, er is nog iemand,’ zei de zangeres. ‘Een jongen die de tafels afruimt. Meestal staat hij op het plaatsje achter de bar wiet te roken.’

‘Verder nog iemand?’

‘Nee.’

‘Heb je ooit ergens wapens gezien?’

Ze keken elkaar aan en schudden allebei het hoofd.

‘Oké, goed. Waar is het kantoor van Lockhart?’

‘Boven,’ zei de gitarist. ‘De trap is achter in de gang, voorbij de toiletten.’

Binnen klampte een laatste klant zich vast aan zijn laatste fles bier. De barman duwde een versleten bezem voor zich uit over de vloer tussen de tafels en het podium. Verder was er geen enkel teken van leven te bespeuren, dus liep Reacher door de gang, de toiletten voorbij, en sloop hij de trap op. Boven was een smal gangetje met één deur. De deur was gesloten. Reacher hoorde een stem aan de andere kant. Een mannenstem, dat was duidelijk, maar hij kon niet verstaan wat de man zei. De stem klonk zacht. Ritmisch, alsof iemand aan het tellen was. Waarschijnlijk maakten ze de kas op aan het einde van de week. Dan zouden ze de deur wel op slot hebben gedraaid. Reacher pakte de deurkruk beet, draaide hem en ramde tegelijkertijd met zijn schouder tegen de deur. Die bood weinig weerstand. Versplinterd hout vloog door de lucht.

‘Het spijt me, heren,’ zei Reacher. Hij stapte het kamertje in en duwde de deur terug in het versplinterde kozijn. ‘Ik had niet door dat hij op slot zat.’

Het was een benauwde, kleine ruimte. Meer een grote kast dan een kantoor. Twee mannen zaten dicht op elkaar achter een bureau, schouder aan schouder. De man met normale afmetingen moest Lockhart zijn, dacht Reacher. De ander, een slappe, pafferige reus, was de uitsmijter. Beiden zaten verstijfd op hun stoel. Her en der op het bureaublad lagen stapeltjes groezelige, gekreukelde bankbiljetten.

‘Wie ben jij, verdomme?’ Het duurde even voordat Lockhart zijn stem had teruggevonden.

‘Ik ben Jack Reacher. Ik vertegenwoordig de band die vanavond voor je heeft gespeeld. Ik kom eens even over hun contract praten.’

‘Ze hebben geen contract.’

‘Nu wel.’ Reacher pakte een caféstoeltje, het enige meubelstuk in het vertrek dat vrij was, testte de deugdelijkheid en ging zitten.

‘Het is tijd om te vertrekken,’ zei Lockhart.

‘Ik ben er nog maar net.’

‘Je kunt hier niet bij zijn. We zijn aan het tellen.’

‘Volgens mij heb je daar niet goed over nagedacht.’

Lockhart dacht na, beducht op een valkuil. ‘Wat bedoel je?’

‘Je zei dat ik hier niet bij kan zijn. Maar het is duidelijk dat ik er wél ben, dus je redenering deugt niet.’

‘Je kunt vertrekken.’ Lockhart articuleerde overdreven. ‘Maar ik kan je er ook uitgooien.’

‘Kun jij mij eruit gooien?’ Reacher stond zichzelf een glimlachje toe.

Lockhart balde zijn vuist op het bureaublad. ‘Ik kan je eruit laten gooien.’

‘Weet je dat zeker? Waar zijn al je handlangers?’

‘Ik heb alle handlangers die ik nodig heb hier naast me.’ Lockhart wees naar de man naast zich.

‘Hij? Om te beginnen is dat er maar één. Enkelvoud. Dus had je moeten zeggen: “... de enige handlanger die ik nodig heb...”. Maar dan ben je er nog niet, toch? Want hij kan dat duidelijk niet aan. Zelfs als ik lag te slapen zou het hem nog niet lukken mij eruit te gooien. Als ik honderd ben, krijgt hij het nog niet eens voor elkaar.’

Reacher hield ondertussen de ogen van de reus in de gaten. Hij zag de steelse blik die de man in de richting van Lockhart wierp en hij zag dat Lockhart met een miniem hoofdknikje reageerde. De reus kwam overeind. Reacher wist dat er maar één manier was waarop de man een schijn van kans had. Hij zou zich met een snoekduik over het bureau op Reacher moeten storten. Als hij snel genoeg was, zou hij daarin slagen voordat Reacher van zijn stoel was opgestaan. Maar zelfs als Reacher al stond, kon de man nog steeds zijn krachtigste wapen inzetten. Zijn gewicht. Hij was minstens vijftig kilo zwaarder dan Reacher. In combinatie met de snelheid waarmee hij over het bureau zou duiken, zou dat garant staan voor een enorme klap. Reacher zou daar geen enkel verweer tegen hebben. Hij zou ruggelings op de vloer belanden. Bekneld. Opgepropt in een hoek bij de muur waar hij zijn vuisten en ellebogen niet zou kunnen gebruiken. En geen lucht meer kon krijgen. Vervolgens zou de man alleen maar hoeven af te wachten. De zwaartekracht zou het gevecht voor hem voeren. Hij kon domweg blijven liggen tot Reacher het bewustzijn zou verliezen. De gemakkelijkst behaalde overwinning ooit.

De man maakte een verkeerde keuze. Hij dook niet over het bureau. Hij probeerde om het bureau heen te slalommen. Dat was een fatale fout voor iemand met zijn postuur. Reachers beledigingen hadden hem van zijn stuk gebracht. Hij kon zich niet meer concentreren op het gevecht. Hij zag alleen maar voor zich hoe hij

Reacher een pak slaag zou geven. Dat gaf Reacher de tijd om het stuk ijzer van het bureau te graaien en de rand tegen de keel van de aanstormende man te rammen, als een soort omgekeerde valbijl van een guillotine, met als gevolg dat hij diens strottenhoofd en luchtpijp verbrijzelde. Reacher zette zijn volle hand tegen het gezicht van de man en duwde hem terug in de richting vanwaaruit hij gekomen was. Kokhalzend en proestend zakte de man in de hoek van het vertrek op de vloer.

‘Normaal gesproken had ik dat niet gedaan,’ zei Reacher terwijl hij weer ging zitten. ‘Niet zo bruut. Ik zou hem eerst nog de kans hebben gegeven gewoon te vertrekken, maar toen herinnerde ik me dat hij degene was die de gitaar van die arme jongen heeft afgepakt, dus leek het me niet nodig me in te houden.’

Lockhart grabbelde naar zijn telefoon. ‘We moeten 911 bellen. Snel.’

‘Je vriend overleeft het wel,’ zei Reacher. ‘Of niet. Maar zolang hij nog bezig is met zijn ademhalingsoefeningen moesten wij nog maar eens even praten over het contract van de band. Hoeveel had je ze beloofd?’

‘Ik heb ze niets beloofd.’

Reacher liet een vinger langs de rand van het stuk ijzer glijden. ‘Ik dacht van wel.’

Lockhart maakte een plotselinge beweging opzij, in de richting van zijn bureaula. Reacher volgde de beweging met zijn ogen en wierp het stuk ijzer als een rondtollende frisbee die Lockhart op zijn neusbrug raakte, het bot verbrijzelde en hem terugsloeg in zijn bureaustoel.

‘Ik begin zowaar te geloven dat dit een gevaarlijk stuk speelgoed is.’ Reacher pakte het stuk ijzer van het bureau en liet het op de vloer vallen. ‘Daar kun je beter niet meer mee spelen. Goed. Het contract. Noem eens een bedrag.’

‘Tweehonderd dollar.’

‘Dat was het oorspronkelijk. Maar nadat jullie dat overeen waren gekomen, heb je je geïnteresseerd getoond in vingers. Zeg eens, hoeveel vingers heeft een gitarist bijvoorbeeld aan zijn linkerhand?’

‘Vijf.’ Lockharts stem klonk hees als gevolg van zijn beschadigde ademhalingsapparaat.

‘Eigenlijk zijn het er maar vier. De duim is iets anders, maar

vooruit, ik ga met je mee als je vijf zegt. Mooi, tweehonderd dollar keer vijf is...?’

‘Duizend.’

‘Heel goed. Dan is dat het nieuwe bedrag. We accepteren constant geld.’

‘Vergeet het maar.’

‘Er ligt hier geld genoeg. Maar als je het te moeilijk vindt om geld te tellen, moet ik misschien alles maar meenemen?’

‘Oké.’ Lockhart piepte bijna. Hij koos twee stapeltjes bankbiljetten en schoof ze over het bureau naar Reacher.

‘Juist. Nu voegen we daar nog een boete voor te laat betalen aan toe. Dat is nog eens vijfhonderd.’

Lockhart fronste dreigend zijn wenkbrauwen en schoof een derde stapeltje bankbiljetten over het bureau.

‘We zijn er bijna. Er ontbreekt nog een toeslag voor vervanging van het instrumentarium. Dat is een rond bedrag van duizend dollar.’

‘Wel, godver...’

‘Voor de gitaar van die jongen. Je maatje heeft dat ding van de trap gegooid. Laat hem het maar terugbetalen als je dat wilt, maar mijn cliënt zal er in ieder geval niet voor opdraaien.’

Lockharts ogen flitsten heen en weer over zijn slinkende voorraad geld. Reacher kon zijn brein bijna zien uitrekenen hoeveel er nog over was en of zijn kansen om nog iets over te houden, zouden toenemen als hij zou meewerken. ‘Oké, nog duizend, maar geen cent meer. En zeg tegen die lui dat ik veel meer zal breken dan alleen vingers als ze hier ooit nog terugkomen. En zelfs als ze hier nooit meer terugkomen, zal ik ervoor zorgen dat ze hier in de stad nergens meer spelen.’

Reacher schudde zijn hoofd. ‘Het ging zo goed en nu verpest je het weer. Je hebt me niet laten uitpraten. De betaling hebben we geregeld. Maar we hebben het nog niet over de secundaire arbeidsvoorwaarden gehad. Dit is belangrijk, dus luister goed. Elk bandlid dat ik vertegenwoordig heeft mijn telefoonnummer bij zijn snelkiesnummers staan. Als iemand van hen iets overkomt, kom ik terug. Dan breek ik je armen en dan breek ik je benen en dan hang ik jóúw ondergoed aan het plafond bij de bar. Met jou er nog in. Is dat duidelijk?’

Lockhart knikte.

‘Oké, dan nog het volgende: andere bands. Zelfs als ik die niet vertegenwoordig, beschouw ik mijn contract als een soort paraplucontract. Een gebaar van goodwill. Zie het maar als mijn bijdrage aan de schone kunsten. Dat betekent dat ik terugkom als ik te horen krijg dat je een andere band bestelt. Dan neem ik al je geld mee. Dan hang ik bovendien je ondergoed aan het plafond op dezelfde manier als ik zojuist heb beschreven. Is dat ook duidelijk?’

Lockhart knikte.

‘Uitstekend. Misschien vraag je je af of ik dat ook waarmaak? Ja, ik voer onverwachte controles uit op naleving van onze overeenkomst. Wanneer speelt de eerstvolgende band hier?’

‘Morgenavond.’

‘Oké, ik hoop dat die net zo goed is als die van vanavond. Maar ook al zijn ze dat niet, denk aan het contract. Ze worden betaald.’